

[Bakholt]

re, og jeg håber, at der er et flertal i Folketinget, der vil være med hertil. Det her kan vi ikke være bekendt, og den forespørgselsdebat, vi havde i januar måned 1992, havde fortjent en bedre opfølgning end det, arbejdsministerens forslag er udtryk for.

Vi er altså meget kritiske over for arbejdsministerens forslag, og – for at sige det lige ud – vi vil arbejde for, at dette forslag bliver anderledes og bedre.

Pia Christmas-Møller (KF):

Dette forslag er en direkte konsekvens af et dagsordensforslag, som blev vedtaget af et flertal den 28. januar i år, præcis som det er blevet sagt af hr. Bakholt. Alligevel forstår jeg, at Socialdemokratiet og hr. Bakholt ikke vil vedkende sig fadderskabet. Lad os kigge lidt på sagerne.

Dagsordenen, som blev vedtaget, har fået nr. D 29, og den lød:

»Som led i forberedelserne af en mere aktiv erhvervsudvikling og bedre uddannelses- og arbejdsmarkedspolitisk indsats i lokalsamfundet opfordrer Folketinget regeringen til inden den 15. oktober 1992 at fremsætte lovforslag, der i tilfælde af afskedigelser ved større virksomhedslukninger sikrer:

- at virksomhederne, senest 21 dage før afskedigelserne varsles, skal påbegynde reelle forhandlinger med medarbejderne,
- at afskedigelserne tidligst skal have virkning 8 uger efter, at der er givet meddelelse herom til arbejdsmarkedsnævnene, og
- at virksomheder, der ikke overholder ovennævnte regler, yder de berørte medarbejdere en godtgørelse svarende til lønnen i en periode på 8 uger fra opsigelsestidspunktet.«

Det var den fulde ordlyd af dagsordenen, som blev vedtaget den 28. januar 1992. Den opfordring er med lovforslag nr. L 45 fulgt til punkt og prikke. Lovforslaget indeholder altså hverken mere eller mindre end det, Socialdemokratiet og et flertal i Folketinget bad om, og derfor var det altså med nogen undren, at jeg hørte Socialdemokratiets indlæg i dag.

På netop den baggrund kan det vel ikke overraske, at Det Konservative Folkepartis holdning til lovforslaget er meget lig de synspunkter, vi gjorde gældende, da vi behandlede dagsordensforslaget i januar.

Vi er nu som dengang meget enige i intentionerne, vi er enige i, at det er gavnligt med god tid til at planlægge, hvad der videre skal ske med alle de involverede parter i forbindelse med en så alvorlig beslutning, som beslutningen om virksomhedslukning er. For Det Konservative Folkeparti er spørgsmålet om, hvor stramme og vidtgående varslingsregler vi skal have i Danmark, helt afhængigt af en afvejning af to modgående hensyn; hensynet til de beskæftigede arbejdstagere skal efter vores mening afbalanceres i forhold til hensynet til de ledige arbejdstagere.

Bliver reglerne for stramme, så det bliver for besværligt og tungt for virksomhederne at indrette sig efter ændrede produktions- og afsætningsvilkår i et rimeligt tempo, vil det koste arbejdspladser. Hvordan nu det? Fordi der ingen tvivl er om, at hvis virksomhederne finder varslingsbestemmelserne for snærende, vil deres tilbøjelighed til at udvide medarbejderstaben i forbindelse med en produktionsudvidelse, som ikke med sikkerhed er af permanent varighed, være meget ringe.

Vi er i Det Konservative Folkeparti ikke helt sikre på, at der med forslaget er nået den rette balance mellem de to hensyn, og vi synes måske nok, at det var rigtigst og mest sagligt, om vi tog højde for, at der på europæisk plan arbejdes på at få ensartede regler. Netop i disse europæiske drøftelser deltager sagens egentlige eksperter, nemlig arbejdsmarkedets parter, så det var måske rimeligt nok, om vi afventede deres arbejde og forslag.

Men lad os nu få et konstruktivt udvalgsarbejde og se, hvad vi kan finde frem til.

Helge Sander (V):

Vi står i dag med resultatet af et dagsordensforslag fremsat af hr. Nyrup Rasmussen, fru Lilli Gyldenkilde og fru Lone Dybkjær, og dette lovforslag om varsling af større afskedigelser ved virksomhedslukninger er for Venstre et meget sørgeligt resultat.

I den nuværende meget alvorlige beskæftigelsessituation med en uacceptabelt høj ledighed, med svækkede internationale konjunkturer og en svækket dansk konkurrenceevne, finder vi, at det er direkte uheldigt med et indgreb, som vi føler direkte vil være med til at øge ledigheden; det er vist ikke lige just det, vi har brug for.